Raštai II – Proza

Lietuvaitis

Begalinis vilties šaltinis

Begalinis vilties šaltinis esi Tu, mūsų Dieve galingasis. Tas, kurs paguodžia vaitojančius, kurs stiprina silpnuosius, kurs rūpinasi neturinčiais! Šloviname Tave ir tariame Tavo vardą amžių amžiams, Jėzau Kristau, nes esi priežastis, kodėl nepasiduodame, kad ir kaip norime. Ar girdi, kaip Tavo sūnūs šaukiasi Tavęs ištikus nelaimei, o, gelbėtojau? Viltis esi Tu visų. Pirmiau, nei jie šauksią Tavęs, Tu pas juos ateisi. Pirmiau, nei jie pradėsią melstis, klausysi jų žodžių. Verta ir teisinga Tau visad dėkoti, O, karalių karaliau, nes "mums daug didžių dalykų esi padaręs!". Pirmiau, nei buvome gimę, Tu, pasaulio kūrėjau, pažinai mus. Pažinai visus mūsų būsimus papročius, mūsų elgseną ir charakterį, ir vis tiek, iš visų, išsirinkai mus.

Pažvelgei į mane, kolei aš buvau savo motinos įsčiose, ir tarei: Tu esi mano mylimasis kūrinys, kuriuo aš didžiuojuosi. Aš pažįstu tavo charakterį, tavo papročius, tavo ateinančio gyvenimo istoriją, ir tave išsirenku.

Visų galybių Viešpatie, pažįsti mūsų nuodėmes, bet vadini mus vardu. Žinojai, jog nusidėsiu, žinojai, jog nepaklusiu Tau, ir vis tiek mane išsirinkai iš visų. Gailėstingas ir užjaučiąs esi Tu, mūsų Dieve! Iš tiesų, tikra garbė yra vadinti save Tavo sūnumis ir dukterimis, nes būti tokio didžio ir maloningo Dievo, kaip tu, prieglobsty yra mums tikras džiaugsmas ir laimė. Nesibaigiąs ir amžinasis esi Tu, Dieve aukščiausias, pas Tave ateiname pasisemti vilties, išsekę nuo rūpesčių, ašaromis nusiprausę, su žaizdotomis širdimis. Pas Tave ateiname, atbėgame it nuskriausti vaikeliai, idant mūsų dangiškasis Tėvas paguostų mus. Kai neturėjome maisto, tu maitinai mus, kai neturėjome gerti, girdei mus, ištikus nelaimei Tu išgirdai mūsų verksmą ir atbėgai į pagalbą. Tau, amžinasis Dieve, kurs pažįsta mūsų nuodėmes, bet šaukiasi mus vardu, kurs išsirinko mus, neskaitant mūsų nusižengimų, kurs rūpinasi mumis kaip savo mylimais vaikais, verta amžiams dėkoti.

Tu verkei ir ieškojai manęs, net kai turėjai milijardus kitų, kaip aš. Argi nebuvai pasakęs, valdove, kad atrasti vieną paklydusį avinėlį yra džiugiau, nei turėti devyniasdešimt devynis, kurie nepaklydo? Tai aš, aš esu tas paklydęs avinėlis, kurio ieškojai su sielvartu, nors ir turėjai kitus! Niekuomet nebus kito Dievo, kaip Tu. Nors ir turi daug, rūpiniesi mumis tarytum būtume Tavo vieninteliai. Oi, Dieve, Dieve, kaip man skauda širdį dėl tų, kurie Tavęs išsižada, tų, kurie Tavęs nepažįsta. Pasigailėk jų, galingasis, ir parvesk jų paklydusias sielas namo. Esi mano gyvenime daug didžių stebuklų padaręs. Kai meldžiausi, Tu atsiliepei, kai verkiau, paguodei. Neturėjau visko, bet nepraradau Tavęs. Pakėlęs galvą į dangų paklausiau, Viešpatie, ar Tu vis dar ten? Atsakei: Aš visada buvau šalia. Sveikas sugrįžęs namo, mano sūnau.
Tekyla mano malda, o, gerasis Jėzau, lai pasiekia Tavo amžinąjį sostą! Parodyk netikintiems savo galingą meilę ir kantrybę, parvesk juos namo, ir suteik jiems ramybę. Išpirkai mus, kentėdamas ant kryžiaus, idant neliktume amžiams pasmerkti, bet gyventume amžinai, kaip buvai pažadėjęs. Būsime nuolat dėkingi už Tavo didžią meilę ir gailestingumą. Garbė Tau, Jėzau Kristau, per amžių amžius!

Amen.

Miegantys milžinai

Išaušta ankstyvas rytas, pro Lietuvėlės miestus važinėja sovietiniai sunkvežimiai. Kariškiams važiuojant svetimom gatvėm neramu – vietiniai žvelgia į juos sukandę dantis, pasipiktinę. Nejaugi jie nežino, jie įžengė į milžinų kraštą? Štai, aukštam Vilniaus pilyje ilsis didžio Gedimino palaikai, Trakų sala – Vytauto, Kęstučio namai. Čia, šioje žemėje, miega milžinai, ilgą laiką nepažadinti… Važiuoja, važiuoja, rusai tų senųjų lietuvių gatvėmis. Oi, kad tik žinotų – išvys jie ko visai nelaukia! Šiurpą kelia tie neva paprastų žmonių veidai, nusiteikimai. Jie tarytum įspėjimas apsisukti, kol dar gali. Jie dar nežino esą įžengę į miegančių milžinų žemę, kur dirvožemis buvo liejamas kryžiuočių krauju, kur dundėjo kovos būgnai ir skambėjo kalavijai. Kur tik jie besidairė, matė tų lietuvių prosenių padarytus darbus. Tos pilys, pastatai, tie verslai… lietuvio darbščios rankos pastatyti iš nieko, išlieta daug kraujo ir prakaito. Nejaugi jie išdrįs visa tai sugriauti ir iš jų atimti? “Nežadink milžinų, apsisuk, kol gali”, – sako tųtų gyventojų veidai. Ūkininkai įsigriebę šakes, miškininkai galanda kirvius, miestiečiai ruošiasi savo ginklus. Vytauto kalavijas, senai kraujo nepraliejęs, guli ir ilsisi su savo valdovu, iki kol vėl bus prikeltas…
Neatimsit jūs iš mūsų, ką mes taip ilgai gynėme nuo jūsų! Gynėm ir ginsim, kol dar čia esame, kol daugiau nebepajėgsime. Kovosim, kovosim, galbūt niekada nebevaikščiosim, galbūt niekada neberegėsim bet mes liksime čia milžinų žemėje, kur mūsų vieta.

Pabudo milžinai, jų ilgas snaudulys buvo tų okupantų, tų mulkių užpuolikų pertrauktas. Oi, jau kad kirsim, tai kirsim! Ir sukilo lietuvaičiai, pakėlę ginklus, vyti sovietų lauk. Neuliavosit jūs mūsų baruose, nemiegosit mūsų lovose, nevalgysit jūs mūsų pasėtos ir nupjautos duonos! Galite mus mušti, žudyti bet mes būsime ir liksime čia, ir kol mūsų tauta čia lieka, tol lai būna šis kraštas vadinamas Lietuva, tėvyne mūsų! Žūsime už savo vėliava, lai ji būna mums amžinoji paklodė, lai žemė būna mums amžinieji namai – iš dulkių mes padaryti, į dulkes grįšime! Nedundės gatvėse svetimi batai, o mūsų žirgų kanopos. Neskambės gatvėse negirdėtos dainos, mergelė gražioji liaudiškai užgiedos. Didžiojo milžino bokšto neterš raudonoji vėliava, trispalvė laisva – ją vėjas kilnos!